29/01/2024

Φθιώτιδος Συμεών: «Συνείδηση βελούδινη και χωρίς τίμημα δεν υπάρχει»

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φθιώτιδος

Στον περικαλλή Ναό της πολυπληθούς Ενορίας Αγίας Παρασκευής Ν. Άμπλιανης Λαμίας ιερούργησε σήμερα Κυριακή 28 Ιανουαρίου 2024 ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Φθιώτιδος κ. Συμεών.

Η Αρχιερατική Θεία Λειτουργία μεταδόθηκε απευθείας από τηλεοράσεως, ραδιοφώνου και διαδικτύου. Στο κήρυγμά του ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών αναφέρθηκε στο χάρισμα της λεπτότητος, το οποίο διακρίνει τον χριστιανό και χαρακτηριστικά σημείωσε:

«Σήμερα η Αγία μας Εκκλησία έρχεται μέσα από τη διδασκαλία της από το Αποστολικό Ανάγνωσμα, από το Ευαγγελικό Ανάγνωσμα, αλλά και μέσα από τα

πρόσωπα τα οποία τιμά, να μας μιλήσει μεταξύ των άλλων για μία πολύ όμορφη αρετή, για ένα χαρακτηριστικό των Αγίων και των χριστιανών, για το οποίο ιδιαίτερα έχει μιλήσει με την ισχνή και βραχνή φωνή του και ο δικός μας Άγιος, ο Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης.

Ο Όσιος Βησσαρίων δίδασκε ότι οι χριστιανοί είναι ψυχές λεπτές και ευαίσθητες, ότι ένας χριστιανός δεν μπορεί να είναι σκληρός και αναίσθητος, ένας αληθινός χριστιανός δεν μπορεί να μην έχει λεπτά αισθητήρια, ένας χριστιανός δεν μπορεί να μην είναι ευγενής, να μην έχει ωραίους τρόπους, να μην έχει μία αρχοντιά, να μην είναι ένας αριστοκράτης, όχι με την ελιτίστικη ταξική έννοια αλλά με την βαθύτατη πνευματική έννοια. Γι' αυτό μάλιστα, έλεγε ο Όσιος Βησσαρίων, επειδή οι ψυχές των χριστιανών είναι λεπτές και ευαίσθητες, ο διάβολος θεωρεί ότι είναι ευάλωτες. Όμως είναι άλλο πράγμα το ευαίσθητος και λεπτός και άλλο πράγμα το ευάλωτος και αδύναμος. Δεν σημαίνει μία ψυχή, που είναι λεπτή και ευαίσθητη, ότι είναι μία ψυχή, η οποία είναι επιρρεπής, είναι ασθενής, είναι αδύναμη, δεν έχει μέσα της αυτοπεποίθηση.

Η λεπτότητα δεν σημαίνει έλλειψη αυτοεκτίμησης και ηττοπάθεια. Η λεπτότητα, ίσα ίσα, φανερώνει αυτοκυριαρχία, η λεπτότητα προϋποθέτει υψηλά επίπεδα αυτογνωσίας. Η λεπτότητα χαρακτηρίζει τους ανθρώπους, που έχουν ισορροπία μέσα τους, που ξέρουν τι θέλουν, τι γυρεύουν στη ζωή τους, που έχουν συνομιλήσει με ειλικρίνεια με τον εαυτό τους, που έχουν συμφιλιωθεί με την προσωπική τους αλήθεια και κυρίως έχουν σκοπό και νόημα στη ζωή τους, ξέρουν τι θέλουν, τι ψάχνουν, τι γυρεύουν και πως το αποζητούν.

Όλα αυτά τα βλέπουμε σήμερα, τα βλέπουμε στο πρόσωπο του Ζακχαίου. Ένας τελώνης, ένας εκμεταλλευτής των ανθρώπων, ένας άνθρωπος, ο οποίος στη ζωή του υπήρξε σκληρός, ανάλγητος, αποδεικνύεται στη συνάντησή του με το Χριστό, ότι έκρυβε πολλή λεπτότητα μέσα του, ότι έκρυβε μέσα του έναν κρυμμένο εσωτερικό κόσμο, είχε ευαισθησίες, είχε φιλότιμο, είχε μέσα του στοιχεία, τα οποία μπορεί να ήταν απενεργοποιημένα μέσα στην καθημερινότητα της ζωής, μπορεί να ήταν κρυμμένα κάτω από πάθη και αδυναμίες, αλλά όταν ο άνθρωπος συναντά το Χριστό, τότε φανερώνεται αυτό που έχει μέσα του, είτε αυτό είναι αρετή, είτε είναι κακία κι ο Ζακχαίος έκρυβε αρετή, έκρυβε μία ευαίσθητη και ευγενική ψυχή. Γι' αυτό, επειδή ήταν μικρός στο ανάστημα, προτίμησε, σιωπηλά να ανέβει σε ένα σημείο ψηλό για να δει το Χριστό και συγχρόνως στο διάλογο με τον Χριστό αποδεικνύει την ταπεινότητα του.

Ο Χριστός έχει διάθεση να επισκεφτεί το σπίτι του, να μείνει κοντά του, να τον ευλογήσει, γνωρίζει και βλέπει ότι μπροστά του δεν είναι ένας σκληρός άνθρωπος της αγοράς και της καθημερινότητας αλλά μία ευαίσθητη και λεπτή ψυχή και αυτό δεν αργεί να επιβεβαιωθεί. Και πώς επιβεβαιώνεται; Με την απόφαση του «τὰ ἡμίση τῶν ὑπαρχόντων του» να τα μοιράσει και να τα δώσει στους φτωχούς «καὶ

εἴ τινός τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν». Αυτό δείχνει το μέγεθος της λεπτότητας, της ευσυνειδησίας και της φιλοτιμίας του χριστιανού. Τοκίζει ο ίδιος τον εαυτό του γιατί αισθάνεται την ανάγκη όχι απλώς να δημιουργήσει έναν ισολογισμό σχέσεων, αλλά αισθάνεται την ανάγκη να ζήσει το πλεόνασμα της αγάπης, να ζήσει το πλεόνασμα της σχέσης, να αποκατασταθεί η φτώχεια του με τον πλούτο της σχέσης της αγάπης και της κοινωνίας.

Την ίδια λεπτότητα διακρίνουμε και στον γραπτό διάλογο του Αποστόλου Παύλου με τον Επίσκοπο Τιμόθεο. Είδατε τι όμορφα του λέει εκεί ότι : «εις τούτον κοπιώμεν και ονειδιζόμεθα», σε αυτό λέει κοπιάζουμε και ονειδιζόμαστε, δεχόμαστε ονειδισμούς, συκοφαντίες, αμφισβητήσεις, κοροϊδίες από τους ανθρώπους διότι «η ελπίδα μας είναι σε ένα Θεό ζωντανό, ο οποίος είναι ο σωτήρας πάντων των ανθρώπων». Ο χριστιανός που αγαπά τον Θεό δεν λογαριάζει κόπους, δεν λογαριάζει δοκιμασίες, δεν λογαριάζει βάσανα. Η ψυχή του είναι τόσο λεπτή και ευαίσθητη, που είναι αλλοιωμένη από την αγάπη του Θεού, είναι «τετρωμένη» από την αγάπη του Θεού κι για αυτό και μπορεί ο κόσμος γύρω του να είναι όλος ενάντιος, μπορεί ο κόσμος γύρω του να μην τον κατανοεί τον χριστιανό, μπορεί ο κόσμος να κάνει άλλες επιλογές, να λαμβάνει άλλες αποφάσεις κόντρα στο θέλημά του Χριστού και κόντρα στην επιλογή του Χριστού αλλά ο χριστιανός έχει λεπτότητα, ευαισθησία και αρχοντιά και μένει αφοσιωμένος στην αγάπη του Θεού, μένει αφοσιωμένος στο δρόμο προς το Θεό, στο δρόμο προς τη Βασιλεία.

Μία τέτοια λεπτή και ευαίσθητη ψυχή ήταν και Όσιος Εφραίμ ο Σύρος, τον οποίο εορτάζουμε σήμερα, ένας Άγιος, ο όποιος μεγάλωσε με την πιο συγκλονιστική προσωπική ταυτότητα, «συγγενής Μαρτύρων ειμί» έλεγε ο Όσιος Εφραίμ. Έζησε τον 4ο αιώνα, έζησε ακριβώς την εποχή που το χριστιανικό βιογραφικό είχε μονάχα ένα χρώμα, το χρώμα του αίματος, του αίματος των Μαρτύρων. Οι γονείς του μαρτύρησαν για τον Χριστό, έμεινε ορφανός, έμεινε μόνος, αλλά δεν έχασε τον Χριστό. Αυτή η μοναξιά, αυτή η δυσκολία, αυτή η δοκιμασία δεν τον οδήγησε σε σκληροκαρδία, δεν τον οδήγησε σε απογοήτευση, δεν τον οδήγησε σε άρνηση.

Πολλές φορές, όταν μας βρίσκουν δυσκολίες μέσα στη ζωή μας αντί η καρδιά μας να μαλακώσει, σκληραίνει, αντί η καρδιά μας να αναζητήσει φίλους ψάχνει για εχθρούς, αντί η καρδιά μας να αναζητήσει στηρίγματα, αντί η καρδιά μας να αναζητήσει μια αγκαλιά να κουρνιάσει και να ξεκουραστεί κλείνεται στον εαυτό της, απομακρυνόμεθα από τους άλλους και οδηγούμαστε σε απομόνωση. Ο Όσιος Εφραίμ μπροστά σε αυτή την τραγική, μεγάλη, κορυφαία δυσκολία της ζωής του να χάσει τους γονείς του, οι οποίοι μαρτύρησαν για τον Χριστό., επιλέγει να ανοιχτεί έτι περισσότερο στην αγκαλιά του Θεού και να είναι και ο ίδιος μάρτυρας, μάρτυρας όχι αίματος, αλλά μάρτυρας συνειδήσεως, να ζήσει την ασκητική ζωή και φυσικά να δοκιμαστεί σε όλη την πορεία του ασκητικού του βίου,

άλλωστε όπως είπαμε στην αρχή και όπως μας έλεγε τόσο όμορφα ο Όσιος Βησσαρίων ο Αγαθωνίτης «ο δικός μας Άγιος», αυτές ακριβώς τις λεπτές ψυχές είναι, που ο διάβολος θέλει να πειράζει, θέλει να δοκιμάζει γιατί θεωρεί ότι είναι ετοιμόρροπες και αδύναμες και ότι είναι εύκολη βορά στα δικά του σχέδια που σχέδια του διαβόλου είναι να οδηγήσει τον άνθρωπο στην απελπισία, να τον οδηγήσει μακριά από τον Θεό.

Και για να παραμείνουμε στον Όσιο Βησσαρίωνα: Ο Όσιος Βησσαρίων μας δίδασκε ότι αυτή λεπτότητα, αυτή η πνευματική αρχοντιά καλλιεργείται και περιφρουρείται με τρεις μεγάλους φράχτες.

Ο πρώτος φράχτης είναι η συνείδηση, ο δεύτερος φράχτης είναι ο φόβος του Θεού και ο τρίτος φράχτης η ντροπή του κόσμου. Ο εσωτερικός νόμος, ο οποίος φανερώνεται όταν ο άνθρωπος βρίσκεται ενώπιον κόστους, τότε φανερώνεται τι συνείδηση έχει ο καθένας, όταν από την επιλογή την οποία θα κάνει, καλείται να πληρώσει τίμημα. Συνείδηση χωρίς τίμημα και συνείδηση βελούδινη δεν υπάρχει. Αποφάσεις που καταξιώνουν τη συνείδηση και φανερώνουν την εσωτερική ποιότητα ενός ανθρώπου, κατά πόσο δηλαδή έχει πραγματική λεπτότητα ή κατά πόσο είναι προσκολλημένος σε συμφέροντα, σε ιδιοτέλεια ή επιδιώξεις φανερώνεται στην οριακή στιγμή που καλείται να πράξει κατά συνείδηση κι αυτός που επιλέγει να τιμήσει τη συνείδησή του με το κόστος και με το τίμημα που φέρει η επιλογή του, αυτός ο άνθρωπος είναι πραγματικός χριστιανός, αυτός ο άνθρωπος έχει πραγματική λεπτότητα και δεν είναι ένας αμοραλιστής, εγκλωβισμένος στη φιλαυτία του, στην απάθεια και στο πρόσκαιρο συμφέρον. Αλλά και ο φόβος το Θεού δεν είναι μία σχέση δουλική με το Θεό, αλλά είναι ο πανάρχαιος, ο πανακήρατος, ο άγιος θεσμός του ιερού, της αίσθησης του ιερού, του να υποκλίνεται ο άνθρωπος μπροστά στο ιερό.

Ο άνθρωπος ο λεπτός και ευγενής συστέλλεται μπροστά στο θέλημα του Θεού, αναρωτιέται σε κομβικά και καίρια ζητήματα, τι θα ανέπαυε το θέλημα του Θεού, τι θα ήθελε ο Θεός να πράξω τούτη την ώρα, τι θα ήθελε η Αγία Παρασκευή, οι Άγιοι της Εκκλησίας τι θα έπραττε ένας Άγιος αν ήταν στη θέση μου, ποια επιλογή θα έκανε;

Και φυσικά το τρίτο, το οποίο τόσο όμορφα το τόνιζε ο Όσιος Βησσαρίων, η ντροπή του κόσμου, όχι σαν μία διαδικασία υποταγής στον κοινωνικό στιγματισμό ή στην κοινωνική περιθωριοποίηση αλλά σαν μία δυνατότητα, σαν εξασφάλιση της δυνατότητας, να μπορείς να κοιτάς τους αδελφούς σου, τους συμπολίτες σου στα μάτια, να τους κοιτάς όπως λέγανε οι παππούδες κι οι γιαγιάδες «με καθαρό το κούτελο», με καθαρό το μέτωπο, να μπορείς να περπατάς μέσα στο δρόμο και να μπορείς να είσαι βέβαιος, ότι έκανες το καθήκον σου, έπραξες το χρέος σου. Μπορεί ενδεχομένως κάποιοι να επιχειρούν να αμβλύνουν το αίσθημα της ντροπής, να εξαφανίσουν και ντροπή, να μας φέρουν σε μία οικειότητα με πράγματα που

κάποτε κοκκινίζαμε και μόνο αν τα ακούγαμε, αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι οι αξίες παύουν να είναι αξίες, αυτό δεν σημαίνει ότι οι αρχές παύουν να είναι αρχές, αυτό δε σημαίνει ότι τα ιδανικά παύουν να είναι ιδανικά.

Μπορεί ο κόσμος να μεταβάλλεται, οι συνθήκες να μεταβάλλονται αλλά υπάρχει μια «μαγιά» όπως έλεγε ο μεγάλος Μακρυγιάννης, η οποία παραμένει, η οποία λειτουργεί μυστικά και σιωπηλά κι η οποία κάποια στιγμή φουσκώνει, γίνεται ζύμη, γίνεται Άρτος Ζωής. Γι' αυτό κανείς μην επαναπαύεται στις πρόσκαιρες μεταβολές των καιρών. Έρχονται και παρέρχονται τα κύματα της μόδας, έρχονται και παρέρχονται διάφορα ρεύματα, η ιστορία κάνει κύκλους και το ρολόι γυρίζει, για αυτό να προσέξουμε σε ποιο δείκτη της ιστορίας θα βρεθούμε.

Η λεπτότητα, η ευγένεια και η ευαισθησία είναι αρετές που δοκιμάζονται κάθε μέρα από όλους μας, προς όλους μας και για όλους μας».

Προ της απολύσεως **ο Σεβασμιώτατος κ. Συμεών** υπέβαλλε τις πατρικές του προσρήσεις και ευχές προς τον άγοντα τα ονομαστήρια του Άγιο Πρωτοσύγκελλο της **Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. του Οικουμενικού Θρόνου π. Εφραίμ Τριανταφυλλόπουλο,** αλλά και στους πατέρες του Ναού, π. Αθανάσιο Κυρίτση και π. Αθανάσιο Σκαρμούτσο για την προ δέκα ημερών προλαβούσα εορτή τους.

Δείτε περισσότερες φωτογραφίες ΕΔΩ

Φωτογραφίες: Δημήτριος Ανάγνου